

Részletek Tari István írásából

HAMIS HŐSÖK KORA

„Kellenek-e hősök az ügyesen kikényszerített szláv munkahelyteremtések idején? Amikor busásan megfizetett szerb tisztviselők hódolnak csillapíthatatlan politizálási szenvedélyüknek, amikor szinte tapinthatóvá válik a megtúrt magyar alkalmazottak bizonyítási kényszere, amikor már-már határtalanná tágul a megvesztegetések tere, amikor a besúgók lázas rendőri fantáziája a magyar trikolort látja még egy színi előadás zöld gyertyatartójában is, a fehér gyertya piros lángjával kiegészülve; amikor a filmek felirata csak államnyelvű lehet.

Kellenek-e hősök az állandósuló politikai üzletelés és válság, a parlamenti vérengzés idején? Amikor egyik honatya lövi le a

másik honatyát; a parlamenti gyilkosságokat követő diktatúra idején, amikor a közigazgatást dél-szerbiai bandaharcokban edződött katonatisztek irányítják.

Kellenek-e hősök a *Beszélj államnyelven! Aki nem beszél az államnyelvet, ellensége az államnak!* – feliratú táblák elszaporodása idején? A diktatúra bizalmi embereinek korlátlan hatalma idején? Amikor a magyar szó kiejtése az állás elvesztésével járhat. Amikor a magyar tanítókat tömegesen helyezik át Dél-Szerbiába. Amikor a diktatúrát dicsőítő küldöttségek utaznak Belgrádba.

Kik a hősök a politikai gyilkosságok, a szerb király megölésének idején? A házkutatások, a vizsgálati fogságok, a rendőri felügyelet, a zárt tárgyalások idején? Amikor csak szlávok vásárolhatnak ingatlant az 50 km-es mélységű határhozvetben.

Kik a magyar föltámadás hősei 1941 tavaszán?

Megszállhatja-e a délvidéki magyarságot a magyar hadsereg?

Megszállható-e egy szétesett, nem létező ország?

Milyen magyar feltámadás az, mely határfolyóvá teszi Tiszánk déli szakaszát?

Milyen magyar feltámadás az, melyben a tábortűz, sortűz, torkolattűz, zárótűz megvilágította fagyott lóhús, jégcsap ízét mérhetetlen szenvedés veszi körül, az irdatlan hőmezőkből kimeredő ismeretlen bajtársi kezek helytállásával, a felmorzsoltsz hadoszta-lyok rettenetével...

Tari János plébános Szabó Dénes káplánja,
Tari István szellemi nevelő apja

Milyen magyar feltámadás az, melyben jobbára napszámosok, béresek, uradalmi cselédek és más földhözragadt nincstelenek védik – mert a jobb módúak akkor is fel voltak mentve! – a Don-kanyarnál a hazát?

Milyen magyar feltámadás az, melyben nemzeti tragédiánk teljesedik ki a felperzselt föld, az iszonyú tél poklában, a vérfürdők és fejadagok, a bűn elhatalmasodása idején...

A második világháború alatt az egykor egy országban élő délszlávok miért irtották, tizedelték egymást is annyira elképesztő kegyetlenséggel?

Ismerték már a háborús győzelem mámorát?

Rájöttek már arra, hogy a háborús győzelem emberöléssel jár? Hogy kedvükre szaporíthatják a tömegsírokat?

Kitapasztalták már a szabad rablás lehetőségeit?

Tudták már azt, hogy győztesként ismét élet és halál urai lehetnek? Hogy az etnikai tisztogatást ügyes politizálással felszabadító háborúnak, fasizmus elleni harcnak ismertethetik el a hatalmasokkal?

Tudták azt, hogy a világ megtévesztéséből, hogy a háborús győzelem által szerzett zsákmány elosztásából legalább egy nemzedék vígan megélhet? Ismerték netán előbből az elszaporodó önkéntesek (dobrovoljacok), harcosok államalapítói felsőbbrendűségét? És a kisebbségektől apró s még apróbb előnyökkel megvásárolható hallgatást?

Milyen nemzeti értéktudat alakulhatott ki ott, ahol a magyarságukért és bírósági ítélet nélkül kivégzett legközelebbi hozzátartozóikat sem sirathatták, temethették el az életben maradtak?

Kik a vérbosszú délvidéki hősei? Mit gondolhatnak a zászlóról ott, ahol csak azért haltak meg magyarok, mert nem akarták leködni piros-fehér-zöld zászlójuk

TARI JÁNOS

„44 őszén, október 8-án, Oromhegyesről vonultak vissza a magyar csendőrök, velük többen mentek így szekereken civilek is, és köztük volt az Oromhegyesi káplán, nemzetiségére nézve bunyevác, de horvát, Prcić Stipo. Tóhtfalura úgy hajnali négy óra körül érkeztek, hallottuk a szekerek csikorgását, lovak nyertettek, egész szokatlan dolog volt ez. És megjelent a plébánián ez a Stipo káplán úr, és fölörgetett bennünket, illetve hát már ébren voltunk, csak hát zörgetett, és azzal a kérdéssel állt elénk, hogy meneküljünk, jönnek a kommunisták. Ez az utolsó pillanat. A Szabó plébános úr megkérdez engem, hogy „Tisztelendő úr, maga mit csinál?” Én meg azt mondtam: „Nézze plébános úr, én itt születtem, nekem itt van a helyem, másol nekem nincs helyem, én maradok. Lesz, ami lesz.” Azt mondja: „Akkor tisztelendő úr, akkor én is itt maradok.” (Elhangzott a Temetetlen holtjaink című dokumentumfilmben)

kat? Miért dicsőülhetnek meg a hóhérok? Válhatnak néphőssé? Kik az elnémíttóság, a megtevesztettség hősei? A verbális delictum, a szavakkal elkövethető bűncselekmények hősei?

Milyen nemzeti elkötelezettség, érzelmi azonosulás alakulhatott ki 1945 után vidékünkön, a Délvidéken, ahol a magyarság hóhéraiból néphősök lettek, akik néphősként, magas rangú politikai vezetőként ügyelhetek arra, hogy az általuk kivégzettek utódaiból jó jugoszláv janicsárok legyenek.

Felelős magyar kormány még nem kért magyarázatot Jugoszlávia jogutódjától, Szerbiától, az 1944/45-ös magyarirtásra.

A délvidéki ártatlan magyar áldozatok hozzátartozóitól Szerbia elnöke sem kért még eddig bocsánatot.

Felvetődhetnek-e a nemzet sorskérdései ott, ahol nemzetrészünk két nemzedéke úgy szocializálódott, hogy az önfelszámolásban elért eredményeiért kaphatta a legnagyobb elismerést leigázói részéről?

Felvetődhetnek-e a nemzet sorskérdései ott, ahol csak a nyelvi játszadozás, a szavak tördelése, csúrése-csavarása helyettesítheti az igazi történeteket, ahol az igazi történetek elmondása államellenes cselekedetnek számít.

Beszélhetünk-e a szellem embereinek tiszteletéről ott, ahol tekintélyes koponyák, írók és tudósok próbálják meg elhittetni magukkal és másokkal azt, hogy a különutas Jugoszláviának csak különutas magyarsága lehet.

Milyen kérdésekre kereshették a választ azok a délvidéki magyar alkotók, akik úgy nyaltak talpat, hogy az forradalmnak látsszék?

Az antisztálinista sztálinizmus, a forradalmasított délvidéki avantgárd talpnyalás miért váltott keresett áruvá 1956 után a magyar nemzet kulturális piacán?

A magyar forradalmat eláruló, véres kezére a kultúra fehér kesztyűjét húzó jugoszláv hamisság hogyan és mivel téveszthette meg majd fél évszázadon át a világot?

A legújabb balkáni háborúkat, az ateisták területtrábló valásháborúit, a 90-es években, a hadizsákmány elapadása robantotta ki. A Jugoszláv Néphadsereg kezdetben a szabad

rablás nagyban kivitelezéséhez nyújtott nélkülözhetetlen logisztikai támogatást.”

„Rabol, ismét rabol a balkáni magatartás Szerbiához tartozó része. Mostanában a 2011. szeptember 26-án, a belgrádi parlamentben elfogadott kárpótlási törvénnyel próbál meg rabolni, a kollektív bűnösség

EGYMÁST KIEGÉSZÍTVE

Kik hadiszerencsájuk jóvoltából győztesként többet kapnak, mint amennyi megilletné őket, később egész életükben új háborúkra fognak készülődni elbizakodottan; mindenkivel hősiességüket dicsértetve, mindent hazafiságuk magasztalásának rendelve alá... Gyerekeikkel tankokat, bombázó repülőket, lángoló házakat, harcoló gerillákat rajzoltatnak majd! Számukra az egyenruha a jobb megélhetést, a fegyverforgatás a munkát fogja jelenteni. Mennyi gyűlöletet nevelnek föl magukban! Hogy ellátják majd azoknak baját, akik galádul megtámadják őket! Mert senki sem akar rájuk támadni, ezért fognak ölni, egymásnak esni, bátrak lenni a fegyvertelenekkel szemben. Ők, kik legszenvedélyesebben a testvériségről és egységről tudtak, egymást kiegészítve, szólni.

elvét újból életre keltve: akik 1941–1945 között a megszálló erők tagjai voltak, valamint leszármazottaik, nem jogosulnak kárpótlásra.

A magyar kormány nyomására, mivel a szóban forgó kárpótlási törvény magában hordozza a kollektív bűnösség fogalmát, a szerb törvényhozás 2011. december 5-én újabb, rehabilitációs törvényt fogad el – mely már eltekint a kollektív bűnösség elvétől – jellegzetes balkáni megoldást alkalmazva, mely két egymással felelő, egymást elhomályosító törvénnyel, önkényes értelmezéseket, bizonytalanságot, további időhúzást, bonyodalmakat gerjeszt.

A délvidéki magyarság megalázása 2011 őszén ismét megtörtént, ráadásul a kollektív bűnösséget tartalmazó kárpótlási törvényt azóta sem módosították, azóta sem vonták vissza!

Ki is a hazaáruló, a megszálló, a fasiszta?

Mit is szólna Szerbia ahhoz, ha a koszovói szerbeket megszállóknak nyilvánítanák, ha a koszovói szerbeknek megszálló hadseregnek kellene tartaniuk anyaországuk hadseregét?

Bizony a gyilkosból hőst, néphőst, élet és halál urát fabrikáló, aránytalanul nagy zsákmányhoz szokott, ám egyre kicsinyebbé váló szemlélet még mindig azt hiszi, bárkit, akár egész népcsoportokat is lefaszthat, szabad rablásának zsákmányát megtartandó!

Hát ezért nincs – lassan száz éve már! – igazi együttélés vidékünkön. Mert más a leigázók, és nagyon más a leigázottak létélménye. Erről az öngyilkosságok világlistáján elfoglalt vezető helyünk is sejtet ezt.

Csak sunyi egymás mellett élés van, a temérdek hőst termő, ám az igazi hősiességet lenéző, abból gúnyt űző korunkban.

A hamis hősök korában.

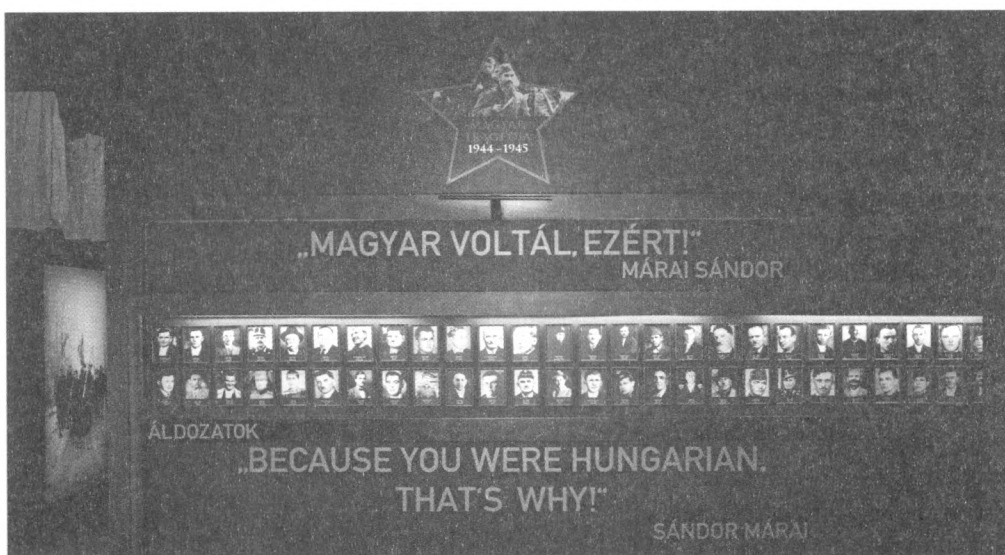
Az alantas ösztönök hőseinek korában.”

„Egyetlen háború sem fejeződik be mindaddig, amíg nem gyógyul be a háború okozta minden seb. Emberi megbocsátani az okozott sebeket, de emberi az is, hogy ne felejtjük el őket.

Elfelejtjük azokat, akik a sebeket okozták, de nehéz elfelejteni azokat, akik elszenvetkék őket. Főleg ha közeli embertársainkról van szó. A háborúk sosem voltak pusztán katonai összecsapások – a katonaságok lötték egymást, de leginkább és legnagyobb mértékben a polgári lakosság esett áldozatul. Egyszerű emberek, leginkább ártatlanok. A történelem, sajnos, tele van véresnél véresebb háborúkkal, amelyeknek legfőbb áldozatai éppen a polgári személyek voltak, rendszerint ártatlanok.

Ezért minden háborús győzelem keserű szájjal tölt el. A második világháború hivatalosan még 66 évvel ezelőtt véget ért, az emberi történelem legsötétebb erői, a fasiszmus és náciizmus feletti győzelemmel. Magas árat kellett fizetni ezért a győzelemért. Három kontinensen áldozatok tízmillióival, s köztük főleg egyszerű emberek életével. Ez az összejevetel arról tanúskodik, hogy a második világháború mégsem ért minden tekintetben véget. Még mindig sajognak a csaknem hét évtizedes sebek, és ez a fájdalom általános, nemzetekfeletti – bármerre indulunk Európában, találkozunk olyanokkal, akik a múltbéli sebek begyógyításának módját keresik. A háborúk ritkán hoznak mindenkinek egyformán szabadságot. Kivívása árának igazolásaként mindig meg kellett jelölni valakit, hogy ellene volt e szabadságnak. Így a szabadság nem is lehetett mindenkié. Voltak azok, akik megérdemelték, akiknek jogában áll élvezni benne, és voltak azok, akik ezt nem érdemlik meg. Néhol úgy vélték, hogy az ilyenek az életet sem érdemlik meg. És bár elég fájdalmas lenne már az is, hogy ezt a bélyeget érdemtelenül ütötték rá egyénekre, még fájdalmasabb az, amikor egész népeket bélyegeztek meg ily módon.”

Branimir Mitrović, a Vajdasági Autonóm Tartomány parlamentjének alelnöke
2011. november 25.

Idézetek a Terror Háza Múzeum időszaki kiállításának vendégkönyvéből
(2011. február 22. – 2012. január 30.)

„Édesapám! – Itt láttalak viszont! Áldott legyen a néhai Dr. Bogner József emléke.
Szeretettel fiaid: Bogner István
Budapest, 2011.02.22.”

„Végre, hogy ezt is megértük! Kiállítás és megemlékezés a délvidéki szörnyűségekről. Köszönet azoknak, akik ezt megtették. Ezt a magyar (és nem csak magyar) tragédiát a világnak is meg kell ismerni.
2011.II.22. (aláírás)”

„....Az áldozatait méltóképp el kell temetni és meggyászolni. A mai fiatalokat fel kell világosítani a történelekről – kötelező olvasmány, filmek és igaz történelem tanítás révén....”
2011.febr.25. Nagy Ildikó”

„Isten nem bottal ver... Rátok emlékezünk, értetek maradunk! 2011.03.06. A Balassi Intézet délvidéki hallgatói (aláírások) – Újvidék, Szabadka, Csantavér, Tamásfalva, Bácskossuthfalva

„Minden diáknak kötelezővé tenném a látogatást, ...” Majláti Györgyné (?)
Tóth Károlyné, Pintér Istvánné”

„Amíg ezekért bocsánatot nem kérnek a mindenkori szerb állam részéről, nem szabad ez EU közelébe engedni őket, a történelmi felelősség a magyar kormányon, az azt megválasztó parlamentet és a képviselőket a nép templomába küldő választó polgárokat terheli.
2011. március, egy délvidéki”

„Nagyon örülök, hogy Magyarországon végre foglalkoznak a Délvidékkel is, mert ez idáig mostohagyerekként kezelték bennünket, ami talán az előző kormányok téves beidegződéséből fakad. Ami ezt és a hasonló eseteket illeti, ezeknek oka az igazságtalan trianoni békediktátum, ami direkt nem vette figyelembe az etnikai megoszlását a Kárpát-medence népeinek, így még több fájdalmat okozva a magyarságnak. Ami a kiállítás sötétségét, és „ingoványos” talaját illeti, azért csak dicséretet tudok mondani a szervezőknek, mert ez is mutatja az akkori helyzet, és a retorziót végrehajtók szellemi sötétségét.
Juhász György Ferenc, Óbecse – Budapest, 2011.03.12.”